

Az elvarázsolt királylány és a katona

Egyszer vót egy öreg királ. De annak vót egy elvarázsút leányo. Hát ő igen-igen roppant goromba vót az apjáho' is, meg anyjáho', szóval szüleihö', no. Má' a szülei azt szerették vóna, hogy ha má' elpusztút vóna a nyakukrú', mer' hát igaz-e goromba vót velük szembe'. Egyszer aztán mégis rákerút a sor hogy meghalt. De azt mondta az apjánok, hogy meghagyja önéki, hogy minden íjjelre egy katonát állíjon a kriptajáho', mert templomkriptába tették le.

No jó van, hát megtette néki az apja aztat, hogy há' minden íjje odaállított egy katonát őrsígebe. De hát hiába vót, mer' az a katona reggelrö úgy eltúnt onnan, mint a kámfor. Nem találták sehun. Hát eltúnt szóval, no. Másik íjjel megint csak odakerút egy. De ha má' annyira eltúntek a katonák, hogy hát má' a királ megsokallotta, hogy a katonái elpusztúlnak néki.

No jó van, hát egyszer vót egy katona ottan a többi között, de az meg imádkozott szakadatlanul mindig. De a sapkát sokszor nem vehette le a fejrú', mer' hát többsíg között vótak, ők ne tudják meg, hogy ő imádkozik. Sokszor a sapkájába' is imádkozott. Azután találkozott egy öregembörrel, amint bent csavargott a városba'. Aszongya néki a' öregember, hogy..., há' má' akkor a sipka le vót a fejrú', mikor a' öregembörrel találkozott.

– Há' hova mész – asszongya – katona bácsi?

Aszongya:

– Hát csak sétikálok – asszongya. – Igen-igen szomorú vagyok – asszongya –, elvöttik a kedvemet, mer' őrsíge köll kiállnom – asszongya –, de az őrsíg az meg úgy van, hogy ott mindön íjjel elpusztút egy katona. Ha most nekem is oda köll mennyi. De hát micsináljak én, hogy há' én ne pusztúljak el?

[Azt mondja erre] az a' öreg bácsika:

– Kisfiam – asszongya –, ha azt mögfogadod, amit én mondok – asszongya –, hát akkor nem pusztúsz el! – Aszongya: – Mikor a tizenkettőt üti a' óra, akkor hama'-hama' mönj föl a toronba, osz' búj bele öreg harangba – asszongya. Te ott legyé'!

Hát, belebújott a' öreg harangba ő, hát oszt lába közé vette a' öreg harang szíjat, bekapaszkodott. Egyszer csak főgyütt a királnak a

lyánya, kisasszony. Kereste mindehun, szidta, átkozta az apját mindehun, mindenféle tekintetbe', hogy:

– Mőgmondtam neki, hogy állíjon ide őrt – aszongya – és nincs!

De azt is megmondta néki a' öreg bácsika:

– Maj' ha egyet üt a' óra, toronyóra, akkor te oszt kiszállhatsz belőlle. Utána nem lesz semmi bántásod.

No jó van, há' egyet ütött a toronyóra, akkor kiszállt ő belőlle. Há' után nem történt semmi baj. Hát ez így..., röggel, má' nézik a' őrt: há' megvót!

– E' megvan! – ezen csudákoztak, hogy há' hogyan van, hogy a többi nem maradt meg, e' meg megmaradt.

Hát másik íjjel megint odaállították ütet, de hát a' öreg bácsi megmondta néki, hogy há': három íjjel ha ottleszül, hát mit csinálj. Jó van, hát a második íjje azt mondta néki a' öreg bácsika, hogy há' a nagy ótár háta mögött van olyan sok csont. Amit ő katonákat szíjjeltápázott, a csontokat oda behánta, öreg csontokat. Szóval a csontokat mind, a' öreg ótár háta mögé.

– Bújj bele abba! Majd – aszongya – mikor aztat szíjjelhánya, akkorra egyet üt a' óra – aszongya – és után má' nem tud veled csinányi semmit. – A bácsika lehet hogy tudta, hogy há' micsinál ő.

Jó van, há' másik íjjel azt is mögcsináto. Há' most má' megint ott köllöt neki maradni harmadik íjjelre is. A harmadik íjjelre meg azt mondta neki a bácsika, hogy má' lássa meg aszongya, mikor gyön ki a kriptábú' aszongya, kimőgy keresni, ő meg hama'-hama' fusson be a kriptába és feküdjön bele a koporsóba – mer' nem vót a koporsó leszögelve, ő csak úgy feküdt bele. Jó van, hát akkor mögleste ugye, mikor megy ki a kriptábú' keresni a katonát, őrt, után ő meg hama'-hama' belefeküdt a kriptába, a koporsóba. Há' összevissza pörút ott az a kisasszony, hogy há' mögint nem állítottak ide katonát, szidta az apját is, anyját is mindenféle tekintetbe', olyan gorombául szitkozódott. Há' má' annyi idő vót végül má', má' vissza köllött vóna neki mennyi a kriptába, koporsóba elfeküdni, akkor a katonát meg ott taláta benne. Pörút véle, szidta, átkozta azt a katonát mindenfélekép, hogy takarodjon ki a koporsóbú', de a katona nem ment ki. Kapta magát, főkapta a koporsónak az egyik végít, oszt ledobta. De a katona hát átnyalábóta a koporsót, hát nem is pottyant belőlle ki. Ső szípön..., szabadkozott néki szípön is, hogy szálljon ki belúle, csúnyábban beszít néki, akkor se

szállt belőlle ki. Azé' csak feküdt belül, de a katona nem szólt néki semmit se, csak e' pörút véle, a kiráلكisasszony. Nos ótán, akkor, mikor má' elütötte a toronyóra a' egyet, akkor meg má' ő kiszállhatott a koporsóbú', e' meg má' nem tudott belemenni a koporsóba, mer' akkora meg má' elváltózott vissza a rígi alakjába. Akkor má' visszaváltózott, mer' ő elvárásót leány vót. Há' azután visszaváltózott. Aszongya annak a katonának, aszongya:

– Hát én ezt vártam – aszongya – egísz íletömbe', hogy valaki engöm mentsen meg ettül a' ílettül. Há' te vótál – aszongya –, aki megmentett ettül a' ílettül. – Aszongya: – Mos' má' hozzád megyek felesígú'.

El is mentek azonnal a királho'. Megmondta az apjának, hogy evvel hogyan járt, evvel a katonával, hát ehe hozzámegy feleségül. Hát az apja is belegeyzett abba, hogy há' valahugyan csak lesz, a nyakárú' má' szabadúljon meg a leánya. De útána nem lett véle semmi baj se, igen jólelkú' lett útána az a leány. Hát megtartották a nagy lakodalmat oszt, hét országra szóló lakodalmat megtartották. Vót ottan nagy dínom-dánom, hejje-hujja, cimbalomszó. Még a sánták is járták, ahogy tudták úgy. Süttön-föttön kívú' mindenféle vót, fifti, fánki, bukti, fehér mártogáli, a ló szügyig gázút a fokhagymás levesbe'. Minden kicsiny gyerekeknek akkora kalács vót a kezibe, hogy minden lépésen orra dült vele. Odament a meztelen cigánygyerek, hát telirakta a keblit kalácsú.